

Csak a kórusban lehet némi igazság

9000 HÓNAP 3013,39 HÉT
27393,75 NAP 6574,30 ÓRA
39447000 PERC 2366020000 MASODPERC

SZILÁGYI
AKOS

75

A szuverém meséje

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy szuverén. A Kárpát-medencében fürdött, a havasok fenyőivel törülközött, tatár, török, dalmát és labanc bánta, ha kardját rajta fente. Koronán a keresztet kackiásan félreacsapta, félnótás kedvében rácot, muszkát megtámadott.

A nép, az istenadta nép a háta megett csak „szuverém”-nek nevezte.

Mert pocakos, kopaszodó alkatát nevetségesnek látta, Móra Ferenc Didergő királyát juttatta eszébe, már azelőtt is, hogy Móra tollat fogott volna.

Mi baj volt a szuverémmel? Hát az, hogy képzelgett! Azt hitte és azt híresztelte magáról, hogy ő:

szabad, korlátlan, teljes, megtámadhatatlan, saját akarata szerint dönt, beavatkozásmentes, „úr a házában”;

nem illeti kétely, diktuma (parlamentjének, bíróságának szava) végérvényes, nem tárgya felülvizsgálatnak és utólagos megfontolásnak, nem szorul további bizonyításra, hanem a pusztá kimondással igaz. Alkotmánya szentírás, melynek tartalma és parancsai végső mércéül szolgálnak;

szép, mert fenséges, főhatalma van, szimbólumokat alkot, s azokkal kizárólagosan rendelkezik, léte költői, egyenesen spirituális, gyakran a kollektív (ön)tudat, a nemzet megtestesítője, alteregója,

benne a nép önmaga nemesebb alakjával azonosul, törvényei útján megvonja a „mi” és az „ők” közötti határokat;

erős, mindenkinél erősebb, mert (Isten után vagy kegyelméből) övé a végső (földi) hatalom, ő a katonaság és a rendőrség, melynek fegyverei által véd és oltalmaz, a bűnöst megbünteti, az ártatlan elé védő kart nyújt.

Azt állította, hogy ő a kiszámíthatóság és a rend, az előreláthatóság és az arányosság megtestesülése, elsősorban a gránitszilárdságú jogrend alakjában, amely előre megjövendöli egy emberi magatartás következményeit, s egyben kijelöli a tevékenység térbeli horizontját, az államhatárokat, amelyek a kiszámíthatatlan, rendezetlenséget teremtő külső erőket megszürik, s a belső rendhez idomítva engedik csak be a horizonton belülré.

Úgy vélte, ő jó, mert állami ellátó rendszerei révén gyámolít és felkarol, betegségben támasz, öregségben vigasz, a rászorultat pénzhez, fedélhez, doktorhoz juttatja, megóv a járványtól, elismeri és tanúsítja a megszerzett szaktudást, közműveket és közszolgáltatásokat üzemeltet a kedvünkért, tanít, s szórakoztat is.

Nincs mit tagadni, a szuverém azt hitte, hogy ő Isten után/mellett/helyett isten, a Mindenható attribútumaival (és feltételezett korlátaival).

De mit látott benne a nép, legalábbis az a fele, amely nem a szuverém hátának vakargatásával töltötte idejét és kereste kenyerét?

Bizony, fordult farkast látott benne! Haj, de még milyent! Mert emlékezett arra, hogy a szuverém (amikor talán még nem is ez volt a neve) kezdetben a liberálisok báránybőrébe bújt, államot-egyházat szétválasztani óhajtott, az emberi jogokat tiszteletben tartotta, hitt a kapitalizmus erejében, a joguralomban, a racionális érvelésben és a Nyugat vezérlő csillagaiban. (Ráadásul szemtanúk – mint e mesélő – szerint túrhetően focizott.)

De elmúltak azok az idők, amint füstté és emlékké válnak a szalagavató bál izgalmai is az évek múltán. És mennyi év múlt!

A szuverém, mint Mátyás király, álruhákat öltött. Hol lakótelepi proletárnak álcázta magát, hol városi polgárnak, hol hitbuzgó atyafinak, csak abban volt bizonytalanság, kálvinista-é az istenadta, vagy mégiscsak rejtett pápista.

A szuverém, amely egy és sok volt egyszerre, többfrontos harcot vívott.

Brüsszel sárkányának fejeit szeldeste, de mindig eggyel több nőtt, mint ahányat levágott, fittyet hányt a luxembourgi és a strasbourgi főbírókra, s csodálkozott, hogy tallérjait követelik tőle engedetlenségéért, ujjat húzott a jenkikkel, s otthon keservesen sírt-rítt, mikor ennek következtében siserehada és mindenki más elvesztette adózási privilégiumait, nekiment banknak, multinak, ha két fillért remélt kispaszírozni belőlük, bírának, ha nem a javára ítélték, csak az internetezőktől hátrált meg, amikor azok toppantottak, s azt rikkantották: eddig és ne tovább!

Szeretett volna kerál lenni, persze, koronával, joggal és páratlan könyvtárral, s úgy is bánt klienseivel, mint ahogyan az egy feudális uralkodóhoz illik. Birtokot osztott és kobzott, ha kedve szottyant, alapított egy akadémiát, de ha úgy esett, megkopasztott egy másikat. Porontyaiból nagy urakat kreált, amire rámutattak, övék lett. Mert egy szuverém nem kukacoskodik, egyenesen bőkezű, ha a Családról van szó.

Egy gyengéje volt csak: a circus. Stadionnak nevezte őket, és teleszórta velük a Kárpát-medencét. A panem nem érdekelte, ha elfogyott, tépett a kalácsból.

A szavakkal, azokkal különösen kegyetlenül bánt. Megfosztotta őket jelentésüktől és szeszélye szerint másra használta őket, kényszerítvén sajtó-robotosait, hogy felejtsek el anyanyelvüket (ha beszéltek egyáltalán), és nevezzék migránsnak a menekültet, együttműködési

rendszernek a társadalom kettéhasítását, keresztyénnek az istentelen szegényüldözést.

Így ment ez, míg egy napon kezébe nem kerültek a szavakban Toldi Miklós erejéhez foghatóan hatalmas erejű derék legény, Szilágyi Ákos sorai: „A nemzeti szuverenitás fantomja félelmetes, de erőtlens... Nincs nemzetellenesebb ideológia és politikai gyakorlat ma a szuverenizmusnál.” Szemei tágra nyíltak, érezte, közel a vég: a rém, a rémtetteivel fantom lesz, kísértő képzet, amivel az illetlen politikusokat riogatják, de ha őt magát meglátják, palástjafosztottan, akkor csak röhögnek rajta, ahogy a szabadságukat visszanyert, önmagukat demokratikusan kormányzó népek szoktak.

Ákosnak, szeretettel, 75. születésnapjára